

20 listopada. Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata. O. Jacek Salij OP komentuje Ewangelię

(2 Sm 5,1-7.10) Wszystkie pokolenia izraelskie zeszły się u Dawida w Hebronie i oświadczyły mu: „Oto myśmy kości twoje i ciało. Już dawno, gdy Saul był królem nad nami, tyś wyprawiał się i powracał na czele Izraela. I Pan rzekł do ciebie: „Ty będziesz pasł mój lud, Izraela, i ty będziesz wodzem dla Izraela”. Cała starszyzna Izraela przybyła do króla do Hebronu. I zawarł król Dawid przymierze z nimi wobec Pana w Hebronie. Namaścili więc Dawida na króla nad Izraelem. Dawid miał lat trzydzieści, gdy rozpoczął rządy, a panował lat czterdzieści. Judą rządził w Hebronie lat siedem i sześć miesięcy, w Jerozolimie zaś nad całym Izraelem i Judą panował lat trzydzieści trzy. Razem ze swoimi ludźmi król wyruszył do Jerozolimy przeciw Jebuzytom, zamieszkującym tę krainę. Rzekli oni do Dawida: „Nie wejdiesz tutaj, lecz odepchną cię ślepi i kulawi”. Oznaczało to: „Dawid tu nie wejdzie”. Dawid jednak zdobył twierdzę Syjon, to jest Miasto Dawidowe. Dawid stawał się coraz potężniejszy, bo Pan Bóg Zastępów był z nim.

(2 Sm 5,1-7.10)

Wszystkie pokolenia izraelskie zeszły się u Dawida w Hebronie i oświadczyły mu: „Oto myśmy kości twoje i ciało. Już dawno, gdy Saul był królem nad nami, tyś wyprawiał się i powracał na czele Izraela. I Pan rzekł do ciebie: „Ty będziesz pasł mój lud, Izraela, i ty będziesz wodzem dla Izraela”. Cała starszyzna Izraela przybyła do króla do Hebronu. I zawarł król Dawid przymierze z nimi wobec Pana w

Hebronie. Namaścili więc Dawida na króla nad Izraelem. Dawid miał lat trzydzieści, gdy rozpoczął rządy, a panował lat czterdzieści. Judą rządził w Hebronie lat siedem i sześć miesięcy, w Jerozolimie zaś nad całym Izraelem i Judą panował lat trzydzieści trzy. Razem ze swoimi ludźmi król wyruszył do Jerozolimy przeciw Jebuzytom, zamieszkującym tę krainę. Rzekli oni do Dawida: „Nie wejdiesz tutaj, lecz odepchną cię ślepi i kulawi”. Oznaczało to: „Dawid tu nie wejdzie”. Dawid jednak zdobył twierdzę Syjon, to jest Miasto Dawidowe. Dawid stawał się coraz potężniejszy, bo Pan Bóg Zastępów był z nim.

(Ps 89,20.21-22.25-26)

REFREN: *Zachowam wiecznie łaskę dla Dawida*

Mówiąc kiedyś w widzeniu
do świętych Twoich, rzekłeś:
„Na głowę mocarza włożyłem koronę,
wyniosłem wybrańca z ludu”.

Znalazłem Dawida, mojego sługę,
namaściłem go moim świętym olejem,
by ręka moja zawsze przy nim była
i umacniało go moje ramię.

Z nim moja wierność i łaska,
a w moim imieniu jego moc wywyższona.
Jego władzę rozciągnę nad morzem,
a jego panowanie nad rzekami”.

Aklamacja (2 Tm 1,10b)

Nasz Zbawiciel Jezus Chrystus śmierć zwyciężył, a na życie rzucił światło przez Ewangelię.

(Mk 3,22-30)

Uczeni w Piśmie, którzy przyszli z Jerozolimy, mówili o Jezusie: „Ma Belzebuba i przez władzę złych duchów wyrzuca złe duchy”. Wtedy Jezus przywołał ich do siebie i mówił im w przypowieściach: „Jak może szatan wyrzucać szatana? Jeśli jakieś królestwo wewnętrznie jest skłócone, takie królestwo nie może się ostać. I jeśli dom wewnętrznie jest skłócony, to taki dom nie będzie mógł się ostać. Jeśli więc szatan powstał przeciw sobie i wewnętrznie jest skłócony, to nie może się ostać, lecz koniec z nim. Nie, nikt nie może wejść do domu mocarza i sprzęt mu zagrabić, jeśli mocarza wpierw nie zwiąże, i wtedy dom jego ograbi. Zaprawdę powiadam wam: wszystkie grzechy i bluźnierstwa, których by się ludzie dopuścili, będą im odpuszczone. Kto by jednak zbluźnił przeciw Duchowi Świętemu, nigdy nie otrzyma odpuszczenia, lecz winien jest grzechu wiecznego”. Mówili bowiem: „Ma ducha nieczystego”.

Komentarz:

Mówili też o Nim ludzie, że zwariował (Mk 3,21), że jest oszustem, który zwodzi tłumy (J 7,12; Mt 27,63), że jest żarłokiem i pijakiem (Mt 11,19). Nawet miłosierdzie wobec grzeszników miano mu za złe i etykietowano Go przezwiskiem: „przyjaciel grzeszników i celników”. Dopiero dla wierzących w Niego przezwisko to nabrało sensu zaszczytnego i stanowi dla nas znak nadziei.

Powtarzano również o Panu Jezusie opinie bardzo pochlebne. Niektórzy stawiali Go na równi z największymi prorokami (Mt 16,14). Po Jego zmartwychwstaniu znaleźli się tacy, co wpadli na pomysł, żeby przeczyć Jego człowieczeństwu (1 J 4,2 n; 2 J 7).

Również dzisiaj słyszy się tysiąc ludzkich opinii na Jego temat. Jedni budują wyssane z palca hipotezy, że był On uczniem mędrców hinduskich albo egipskich. Są bluźniercy, którzy piszą książki o Jego zaangażowaniach erotycznych albo militarnych. Inni, przeciwnie, mają o Nim wyobrażenia jak najszczytniejsze i stawiają Go na równi z Buddą i Mahometem.

A kim jest Jezus naprawdę? Jest On Chrystusem, Jednorodzonym Synem Bożym, który dla naszego zbawienia stał się prawdziwym człowiekiem. Jest On Zmartwychwstaniem i Życiem, a kto wierzy w Niego, nie umrze na wieki (J 11,25n). A wiemy o tym nie z ciała i krwi, ale dzięki łasce wiary, której udziela nam Ten, który tak nas umiłował, że nawet własnego Syna Jednorodzonego nam dał (Mt 16,17; J 3,16).

o. Jacek Salij OP